

Kőnig Istvánné Férje A Munkaszolgálatban

Kőnig István a munkaszolgálatban, 1942-ben.

A férjem 1920-ban született Budapesten, testvére nem volt. Az édesapja egy export-import kávé cégénél volt kereskedő. Az Alkotmány utcában volt egy nagy kávé szaküzlet, ott dolgozott. Az anyósom háztartásbeli volt. Amikor a németek bejöttek, a férjem édesapja behívót kapott, hogy három napi étellel és hátizsákkal vonuljon be, és többet nem látták. Az anyósom az édesapjával bujkált, és túléltek. A férjem egy tipikus pesti zsidó fiú volt. Imádta a kávéházakat, az eszpresszókat, a társaságot, imádott ultizni. Kijártak a Palatinusra, és kabátban, kalapban,

öltönyben egész nap ultiztak a barátaival, be sem ment a vízbe. Nem is tudott úszni. Elemibe a Bazilika melletti iskolába járt, mert akkor a Paulay Ede utcában laktak. Később a Gyöngyház utcába költöztek, itt velük lakott a nagypapája és egy agglegény nagybátyja, aki a negyvenes évek elején nősült. Elemi után polgáriba ment, és a négy polgári után elment egy Pórász Ármin nevű Dohány utcai bőrnagykereskedőhöz. Három év alatt kitanulta a szakmát, segéd lett, és egészen a bevonulásáig, 1942-ig dolgozott ott. Munkaszolgálatosként volt Nagyváradon is, azt nagyon élvezte, onnan nagyon sokszor hazajöhetett, mert szerzett bőrt a keretnek. Aztán kivitték az orosz frontra, de nem sokáig volt munkaszolgálatos, mert két barátjával együtt elbújtak egy kukoricásban, amikor jöttek az oroszok, megadták magukat, és hadifoglyok lettek. Hogy hova került, azt nem tudom, csak azt, hogy Zaporozsecben [Szovjetunió, Ukrán SzSzK] szabadult, 1947 júniusában. Nem nagyon panaszkodott, hogy ott olyan borzasztó rossz volt. Amikor megkérdezték, hogy ki tud cipőt varrni, jelentkezett, pedig nem volt cipész. De tudta, hogy mi a bőr, meg tudta fogni a tűt. Nem cipőket csináltak, hanem sarukat. Túl sokat nem beszélt se a munkaszolgálatról, se a fogolytáborról. Én se beszéltem.